

Wie heeft dit geschreven en wanneer?

Gaarne bericht aan: henkhagenbeuk@gmail.com

Thijs Viegers

Men heeft mij verzocht een korte doch rake karakterisatie te geven van de betekenis van Thijs Viegers voor onze afdeling. Ik doe dat graag, want tenslotte heb ik ooit psychologie gestudeerd en dan herken je verbanden wat gemakkelijker. In het geval van Thijs zijn al zijn gedragingen te herleiden en te verklaren vanuit zijn op een na grootste passie: HET ZEILEN.

Vanuit die optiek beschrijft hij de feiten als volgt.

Door de "valutare stormen", die Philips aan het begin van de 90-er jaren parten speelde, is het wrakke scheepje van de materiaal analyse een speelbal van de golven geworden en afgedreven naar lager wal. Wij dreigden het schip in te gaan en zware averij op te lopen en zouden in de aap gelogeed zijn als Thijs niet een reddingsboei had uitgeworpen. Hij stond als een rots in de branding. Hem ging geen zee te hoog. Hij heeft ons bootje weer vlot getrokken, het lek boven water gekregen en het geheel opgekalefaterd. In het toenmalige zware weer was het daarbij pompen of verzuipen, alle hens aan dek en alle zeilen bijzetten. Dat in dat proces wat bemanningsleden hetzij zijn gedrost hetzij over boord zijn geslagen interesseert Thijs geen fok.

Inmiddels hebben wij de wind mee en zijn wij van modderschuit opgeklommen tot vlaggenschip van het CFT, vooral omdat wij onze eigen GKO genereren! Ja, hij meent te mogen concluderen dat wij in veilige haven zijn aangeland en dat hij met een gerust hart het roer aan een andere kapitein over kan dragen die in feite niet méér hoeft te doen dan een oogje in het zeil te houden. En dat is maar goed ook, want de nieuwe is beslist geen ervaren zeebonk. Die associëert ree altijd met rug en denkt bij zeil direkt aan linoleum.

Hoe anders is de werkelijkheid..

Eerst enterde Thijs de schuit van Greidanus en vervolgens praaide deze zeerovershoofdman het koopmansflottielje van het CFT. Oudere opvarenden die, met opgestoken zeilen, drie maal hun scheepsrecht kwamen halen werden zonder pardon onder het mom van muiterij gekielhaald. De rest van de bemanning werd op een karig rantsoen van scheepsbeschuit gezet, ging lijden aan wetenschappelijke scheurbuik en probeerde wanhopig met een te kleine bezetting de over-tuigde boot drijvend te houden tot men voor Pampus lag. Wat Thijs behendig laveren noemt, is al die tijd op ons over gekomen als stuurloos ronddobberen. Zijn omzeilen van alle klippen beleefden wij als het onvermogen om een duidelijke koers uit te zetten. Met alle winden meewaiend ging hij alleen overstag voor admiraal 't Hullenaar en dan nog werd er geschipperd met de waarheid. Allesbehalve recht door zee dus!

Toch kunnen wij niet ontkennen dat Thijs een eminent navigator is. Want, laten we eerlijk zijn: ondanks de tegenwind is hij toch maar mooi vooruit gekomen. Nu verlaat hij het zinkende schip al laat hij de echte stuurlui, zijn secretaresses, achter. Ook dat typeert de ware pikbroek. Een oude zeemanswijsheid luidt immers "ieder stadje een ander schatje".

Deze karikaturale kanttekeningen laten onverlet dat het een eer en genoegen was om onder jouw vlag gevaren te hebben. Al het water van de zee kan niet wegwassen dat ik elders nooit sloop zou zijn gegaan met een bevordering tot dekkofficier eerste klas. Nu licht jij het anker en zeil je een strategisch zonniger toekomst tegemoet.

Ik hoop dat het je voor de wind mag gaan, Thijs, en wens je een behouden vaart.